

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság

Bf.I.14/2026/11.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, a 2026. április 14. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

Az emberölés büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntető ügyben a Győri Törvényszék 2025. december 4. napján kihirdetett B.81/2024/69. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 vádlott szabadságvesztés büntetését 20 (húsz) évre súlyosítja.

Az ítéltábla felhívja a vádlott figyelmét, hogy ha a lefoglalás megszüntetéséről és a dolog kiadásáról szóló jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át a kiadandó dolgot, akkor a dolog az állam tulajdonába kerül.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt beszámítani rendeli.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 22.680 (huszonkettőezer-hatszáznyolcvan) Ft bűnügyi költség megfizetésére az állam javára.

Indokolás

[1] A Győri Törvényszék 2025. december 4. napján kihirdetett B.81/2024/69. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében (Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont). Ezért őt, mint visszaesőt 18 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház, továbbá, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A törvényszék a szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Az elsőfokú bíróság a Győri Járásbíróság Bpk.508/2021/8. számú ítéletéhez kapcsolódó feltételes szabadságot megszüntette. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az ügyész a vádlott terhére, súlyosítás, a szabadságvesztés büntetés tartamának felemelése érdekében jelentett be fellebbezést, míg a vádlott felmentés, védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan a minősítés megváltoztatása, harmadlagosan enyhítés érdekében jelentett be jogorvoslatot.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.165/2024/9-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Rámutatott, hogy a felülbírálat teljes körű. (Be. 590. § (1) és (2) bekezdések). Álláspontja szerint a törvényszék perrendszerően, azonban nem a szükséges mértékben folytatta le a bizonyítási eljárást, aminek következtében az ítélete részben megalapozatlan, mivel a tényállás részben

felderítetlen. (Be. 592. § (2) bekezdés b) pont). Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a 2025. október 6-án tartott tárgyaláson kihallgatta T1, T2, és T3 tanúkat, azonban a nyomozás során tett vallomásaikat nem tette a tárgyalás anyagává, ezért az ítélet indokolásából az azokra történő utalást, T1 tanú esetében annak értékelését mellőzni kell. ([41]-[43] bekezdések). Megjegyezte azt is, hogy a nyomozás során - a büntetőjogi felelősség vonatkozásában relevanciával bíró megállapítást nem tartalmazó - igazságügyi ujjnyomszakértői vélemény készült, amit azonban a törvényszék nem tett a tárgyalás anyagává, ezért az ítélet indokolásából az arra történő hivatkozást mellőzni kell. ([53] bekezdés utolsó mondat).

[4] Ugyanakkor a nyomozás során a vádlott vonatkozásában műszeres vallomásellenőrzés történt. Annak végrehajtásáról egy jegyzőkönyv, továbbá egy feljegyzés és szaktanácsadói nyilatkozat megnevezésű irat található a nyomozati iratokban, amik azonban nem bizonyítási eszközök, azaz a belőlük nyert adat nem bizonyíték. A bíróság ugyanakkor ismertette a „poligráfos véleményt”, és annak eredményét akként értékelte, hogy a vádlott nem szavahihető. A Be. 212. § (2) bekezdése értelmében a műszeres vallomásellenőrzés során szaktanácsadó igénybevétele kötelező, aki az eljárásáról és megállapításairól a továbbiakban tanúként hallgatható ki. A műszeres vallomásellenőrzés bizonyítási cselekmény, az eredménye a vádlott vallomásából származó bizonyíték hiteltérdeklőségének a megállapítását segíti elő. Amennyiben az eredményét bizonyítékként fel kívánják használni, úgy a szaktanácsadót a közreműködésével végzett eljárási cselekményre vonatkozóan tanúként kell kihallgatni.

[5] Erre figyelemmel indítványozta, hogy az ítéltábla, a Be. 600. § (1) bekezdés b) pontja alapján tartson tárgyalást, és tanúként hallgassa ki Névl szaktanácsadót a műszeres vallomásellenőrzés végrehajtásáról.

[6] Az egyebekben felderített, továbbá hiánytalan, iratellenes megállapítást, téves ténybeli következtetést nem tartalmazó tényállást - a bizonyítás kiegészítését követően - megalapozottnak ítélte. Álláspontja szerint a törvényszék az indokolási kötelezettségének kellő részletességgel eleget tett, bemutatta, hogy a történeti tényállás megállapítása során a vádlott tagadásával és védekezésével szemben miért a tanúk vallomásait és az azt alátámasztó egyéb bizonyítékokat fogadta el. A vádlott bűnösségére vont következtetés egyértelmű, a bűncselekmény minősítése törvényes, az ahhoz fűzött jogi indokolás helytálló. A törvényszék részletesen és szakszerűen megindokolta miért állapítható meg a különös kegyetlenséggel történő elkövetés.

[7] A büntetés kiszabása körében kifejtette, hogy a minősített emberölés büntettét a törvény 10 évtől 20 évig, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegeti. Az irányadó középérték 15 év. Az ügyben feltárt egyetlen enyhítő körülmény nyomatéka elenyésző, tekintettel arra, hogy ennek a bűncselekménynek a büntethetősége a Btk. 26. § (2) bekezdés b) pontja alapján nem évül el. A vádlottat korábban is személy elleni erőszakos bűncselekmények miatt ítélték el, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetéséhez kapcsolódó feltételes szabadság alatt követte el ezt a bűncselekményt. Speciális bűnismétlő. A szakértői véleményekben rögzített személyiségjegyekre (robbanékony, indulatvezérelt, kevésbé tudatos cselekvésre hajlamos, laza impulzuskontroll, öntörvényűség) figyelemmel is megállapítható, hogy a vádlottól nem érné meg az erőszak alkalmazása, az a személyiségében dominál, azaz a személyében rejlő társadalomra veszélyesség kiemelkedő. Mindezzel, a feltárt további súlyosító körülményekkel, a bűncselekmény tárgyi súlyával határozott, de hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés áll arányban. Megjegyezte, hogy a feltételes szabadság megszüntetésének jogszabályi alapja a Btk. 40. § (1) bekezdés b) pontja.

[8] Minderre figyelemmel indítványozta, hogy az ítéltábla a bizonyítás felvételét követően a fellebbezésekkel támadott ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján, változtassa meg, és a vádlott szabadságvesztés büntetésének a tartamát emelje fel. A Be. 321. § (5a)

bekezdése alapján rögzítse azt is, hogy ha a vádlott a jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át a neki kiadandó dolgot, az az állam tulajdonába kerül.

[9] A védő fellebbezésének indokolásában az elsődlegesen felmentés, másodlagosan eltérő jogi minősítés, harmadlagosan enyhítésre irányuló fellebbezést fenntartotta.

[10] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjaira figyelemmel megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, illetve az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. Emellett a bíróság eljárásjogi szabályt is sértett, mert ítélete a Be. 7. § (4) bekezdésének rendelkezéseibe ütközik, amely szerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére.

[11] Kifejtette, hogy védence az eljárás során mindvégig tagadta a bűncselekmény elkövetését. A haláleset bekövetkezése előtt a sértett és védence már külön éltek. E tényre is figyelemmel a vádlottnak nem állt érdekében a sértett megölése. Az előzményi iratokból következően a sértett sem a szüleivel, sem gyermekeivel nem tartott kapcsolatot. A Településli Egyetem Ambuláns kezelő lapjában írtak szerint a sértettet öngyilkossági kísérlettel szállította be az Országos Mentőszolgálat. Sőt, a pszichiátriai anamnézis szerint korábban is volt számos szuicid kísérlete. A környezettanulmány szerint a tapasztalat, jövőkép nélküli sértett életében számtalan törés volt. A személyisége sodródó, nem túl sikeres a problémák megoldásában. Hozzáfűzte, a vádlott mobiltelefonján található felvétel szerint is a sértett a vádbeli esetet megelőzően öngyilkossággal fenyegetőzött abban az esetben, ha a védence elhagyja őt.

[12] tanú15 tanú is a vallomásában a sértett öngyilkossági kísérletéről számolt be, míg tanú10 vallomása szerint a sértett halálának napján egy veszekedést követően azt észlelte, hogy a sértett „felrántja a rolót”, „kivágja” az ablakot és az ablakpárkányra ül. Ehhez kapcsolódóan pedig a vádlott az előadása szerint sikertelenül próbálta megakadályozni az öngyilkossági kísérletet. A T2 tanúvallomása szerint a boltból kimenve pedig azt látta, hogy valaki a tízemeletes ház legfelső szintjén lóg ki az ablakból, valaki, kicsit kilógva pedig mindkét kezét tartva, tartja. A lógó személy arccal a fal felé volt fordulva, végig mozgásban volt, béka pozícióban volt, a lábai fel voltak húzva, a lábával támaszt keresett, mint ha vissza akarna mászni. Kiabáltak egymással, miből egy ordibálós férfihangot értett, aki azt kiabálta, hogy „Engedj el!”.

[13] A sértett gyenge, míg a védence erőteljes fizikumú. Ha a védence meg kívánta volna ölni a sértettet, ezt minden további nélkül megtehetette volna a lakáson belül, így azt 3. személyek nem észlelték volna. Az ölési szándékot negligálja az is, hogy védence élete kockáztatásával megpróbálta megtartani és visszahúzni a szobába a sértettet. Ennek során védence is sérüléseket szenvedett a kezén és a lábán. Mindezekre figyelemmel álláspontja szerint kétséget kizáróan nem bizonyított az emberölés ténye, ezért indítványozta a vádlott felmentését ezen bűncselekmény elkövetésének vádja alól.

[14] A cselekmény jogi minősítése körében megjegyezte, hogy a bíróság megállapítása szerint védence a cselekményt különös kegyetlenséggel követte el. E megállapítást azonban vitatta, mert a különös kegyetlenség fogalma alá az átlagosat lényegesen meghaladó fizikai vagy lelki szenvedéssel járó, rendkívüli embertelenséggel, brutalitással, gátlástalanul, az emberi méltóság mély megalázásával, vagy az elkövető emberi mivoltából kivetkőzve véghez vitt ölési cselekmények vonhatók. A cselekmény végrehajtása az élet kioltásához rendszerint szükséges kegyetlenséget meghaladó rendkívüli embertelenséggel történik, és a cselekmény a sértettnek olyan testi szenvedést vagy lelki gyötrelmet okoz, amely az ember életének kioltásával általában együtt járó szenvedést, gyötrelmet is lényegesen meghaladja. Azaz nemcsak a fizikai ráhatással járó fájdalom érzetének van jelentősége, hanem annak a lelki

állapotnak is, amibe az elkövetés folytán a sértett kerül. Nyilvánvaló többlet gyötrelmet jelent az olyan ölési magatartás, ami szakadatlansága folytán teljes reménytelenségbe úzi a sértettet, saját halála szörnyűségét nem csak fizikailag elszenvedí, hanem azt átéli. A lelki gyötrelmet nem pillanatnyi félelem, hanem a halál bekövetkezéséig tartó, tartós, intenzív pszichés kínzás.

[15] A jelen ügyben azonban a különös kegyetlenség megállapításához szükséges többlet tényállási elemek nem állapíthatók meg. A sértett, a fentebb írtak szerint, öngyilkos kívánt lenni. A sértett halála, és az ahhoz vezető események rövid időn belül történtek, ekként a minősített eset megállapításához szükséges többlet tényállási elemek hiányoznak. Emiatt a különös kegyetlenség mint minősítő körülmény nem áll fenn, a vádlott bűnösségét a Btk. 160. § (1) bekezdése szerinti emberölés büntetében indítványozta megállapítani.

[16] Kitért arra is, hogy ha az ítéltábla arra az álláspontra helyezkedne, hogy az előadott védői okfejtés csupán a bizonyítékok mérlegelését támadja és az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, úgy a büntetés kiszabása körében a kiszabott szabadságvesztés mérséklésére tett indítványt. Álláspontja szerint a büntetés kiszabásakor az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal a védenca javára megállapított és az ítéletben feltüntetett enyhítő körülményt, jelesül azt, hogy védenca az ítélet meghozatalakor már 2 éve letartóztatásban volt. Enyhítő körülményként kérte értékelni azt is, hogy a vádlott személyiségzavara közrehatott a cselekmények elkövetésében, továbbá enyhítő körülmény a sértett közrehatása is. Erre figyelemmel eltúlzottnak és aránytalannak ítélte a joghátrányt, emiatt a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés mérséklését indítványozta.

[17] A másodfokú tárgyaláson a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratában foglaltakat fenntartotta, és az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés súlyosítását indítványozta.

[18] A védő az ítéltábla előtt elmondott perbeszédében a fellebbezésének indokolásában előadott érvek mentén elsődlegesen a vádlott felmentését, másodsorban cselekményének eltérő minősítését, harmadlagosan a vele szemben kiszabott büntetés enyhítését kérte.

[19] A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védőjéhez.

[20] A bejelentett fellebbezésekre tekintettel az ítéltábla a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése értelmében teljeskörűen, az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül a sérelmezett ítéletet, és ennek keretében vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, az eljárás helyességét és az eljárási szabályok megtartását a Be. 600. § (1) bekezdés b) pontja szerinti tárgyaláson.

[21] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási törvénynek megfelelően folytatta le az eljárást, és nem vétett olyan szabálysértést, mulasztást, amely a Be. 607. § (1), 608. § (1), illetve a 609. § (1) bekezdése értelmében az érdemi felülbírálat akadályát képezhetne volna.

[22] A törvényszék az ügy érdemét tekintve is túlnyomórészt törvényes, alapos, mindenre kiterjedő bizonyítást folytatott le. Kihallgatta a vádlottat, tanú7, tanú8, tanú10, tanú5, tanú9, tanú12, tanú14, tanú16, T/4., T/1., T/2. és T/3. tanúkat, ismertette az ügyben eljáró igazságügyi szakértők véleményét, ismertette továbbá a szemléről készült jegyzőkönyvet és a releváns okirati bizonyítékokat, így valamennyi bizonyítékot a tárgyalás anyagává tett.

[23] Eljárási szabályt sértett ugyanakkor az elsőfokú bíróság, amikor a műszeres vallomásellenőrzés eredményét az értékelési körébe vonta, és annak alapján azt a megállapítást tette, hogy a vádlott nem szavahihető. Ahogy arra a fellebbviteli főügyészség is rámutatott az átiratában, a műszeres vallomásellenőrzés bizonyítási cselekmény, melynek célja a vizsgált személy vallomásából származó bizonyíték hitelt érdemlőségének a megállapítása. Ennek kapcsán a Be. 212. § (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy a

műszeres vallomásellenőrzés során szaktanácsadó igénybevétele kötelező, aki az eljárásáról és megállapításairól a továbbiakban tanúként hallgatható ki. Mindez pedig azt jelenti, hogy ha a vallomásellenőrzés során tett megállapításokat a bíróság fel kívánja használni bizonyítékként, akkor a szaktanácsadót az általa végzett bizonyítási cselekmény eredményét illetően tanúként kell kihallgatni. A törvényszék ezen mulasztását azonban az ítéltábla pótolta, és az ügyben eljáró Név1 szaktanácsadót kihallgatta tanúként a fellebbviteli tárgyaláson. Ugyanígy ismertette a másodfokú bíróság T/1. számú tanú nyomozás során tett vallomását is, miután azt a törvényszék ugyancsak bizonyítékként értékelte az indokolásában, holott az elsőfokú eljárásban nem tette a bizonyítás anyagává.

[24] Mindezek mellett azonban a vádlott és a védelem a bizonyítás anyagát megismerhették, azzal kapcsolatos álláspontjukat kifejezhették, védekezésüket, indítványaikat, észrevételeiket előterjeszthették, a törvényszék a védelemhez való jogot az eljárása során messzemenően biztosította. Kétségtelen, az elsőfokú bíróság a vádlott és a védő egyes bizonyítási indítványait elutasította, ez azonban nem jelent eljárási szabálysértést, az indítványok elutasítása a megalapozottság kérdéskörében vizsgálendő.

[25] A vádlotti előadásokat az elsőfokú bíróság részletesen bemutatta és elemezte, egymással, valamint a rendelkezésre álló további bizonyítékokkal, különösen T/1., T/2. és T/3. tanúk vallomásaival, valamint az igazságügyi fizikus szakértő véleménnyel összevetette, és logikai hibáktól mentes bizonyítékértékelő tevékenységének eredményeként a másodfokú bíróság megítélése szerint is helytállóan vetette el a vádlott védekezését. Az igazságügyi fizikus szakértő véleménye szerint ugyanis a sértett véletlenszerű, baleset során bekövetkező esése kizárható, a vádlott által előadott mentési kísérlet pedig gyakorlatilag nem lehetséges, a sértett testének felhúzására tett kísérlet, annak módja nem támasztható alá. Ehhez képest a T/1., T/2., és a T/3. tanúk vallomása szerint a sértett – miközben próbált visszamászni az ablakon - azt kiabálta, hogy „Ne bántsál! Ne csináld ezt!”, míg a vádlott azt kiabálta, hogy „Engedj el!”. Mindezen bizonyítékok pedig – a másodfokon felvett további bizonyítással, Név1 szaktanácsadó tanúvallomásával együtt, amely szerint a vádlott a műszeres vallomásellenőrzés során arra a kérdésekre, hogy „Sértett1-et Ön lökte ki az ablakon?” illetve „Ön lökte ki az ablakon Sértett1-et?” megtevesztési szándékot valószínűsítő reakciót mutatott – a terhelt vallomását kétséget kizáróan cáfolják.

[26] Ekként a lefolytatott bizonyítás és az annak eredményeként a törvényszék által rögzített tényállás megalapozott, megfelelően alátámasztott és igazolható, tartalmazza a vádlott büntetőjogi felelősségének elbírálása szempontjából releváns tényeket, így az elsőfokú ítélet teljes mértékben alkalmas a felülbírálatra, a hatályon kívül helyezés szükségessége fel sem merülhet.

[27] Egyetértett az ítéltábla a bizonyítási indítványok elutasításával, illetve annak elsőbírői indokaival is; a kihallgatni indítványozott tanúk a terhelt cselekményével összefüggésben releváns információkkal nem rendelkeznek, és újabb szemle megtartása sem eredményezte volna a tényállás ettől pontosabb megállapítását.

[28] Ugyanakkor az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a felvett bizonyítás és az iratok tartalma alapján a [19] bekezdésben a „kivetette” szó helyett az ítéltábla azt rögzíti, hogy a vádlott a sértettet a nyitott ablakon átemelte, és megpróbálta kidobni, miközben a sértett azt kiabálta, hogy „ne bántsál, ne csináld ezt!”, míg ugyanebben a bekezdésben az utolsó mondatot azzal egészíti ki, hogy miközben a vádlott azt kiabálta, hogy a sértett engedje el, a kezéről, karjáról próbálta lefejtetni a sértett kapaszkodó kezeit.

[29] Ezzel a pontosítással a törvényszék által megállapított tényállás megfelel a bizonyítás anyagának, az teljes mértékben megalapozott, így a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a felülbírálat során is irányadó volt. Ettől eltérő tényállás megállapítására, a vádlott felmentésére vagy a cselekményének eltérő minősítésére kizárólag a bizonyítékok

újraértékelése esetén kerülhetne sor, amely azonban a büntetőeljárási törvény szerint kizárt, arra megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség.

[30] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és a terhére megállapított bűncselekmény minősítése is törvényes, az ahhoz fűzött jogi indokolás pedig szakszerű és hiánytalan.

[31] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és a terhére megállapított bűncselekmény minősítése is törvényes. A törvényszék a 3/2013. Büntető Jogegységi Határozatban adott iránymutatásnak megfelelően példamutató jogi indokolással adott számot az alanyi és a tárgyi tényezőkről. A terhelt tudatának át kellett fognia, hogy ha valakit kilök, kiteszt a 10. emeletről, azt a sértett nem éli túl, a halála kétségtelenül be fog következni. Mindezt a vádlott, ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen megállapította, kifejezetten kívánta, vagyis cselekményét egyenes szándékkal követte el. Ezt látszik alátámasztani az a körülmény is, hogy miután a sértettet átemelte az ablakon, azt kiabálta, hogy a sértett engedje el, és megpróbálta a kapaszkodó sértett kezét saját karjáról, ruházatáról lefejtetni.

[32] A minősítő körülmény esetében is részletesen és szakszerűen megindokolta a törvényszék, hogy az emberölési cselekményt milyen tényezők alapján minősítette különös kegyetlenséggel elkövetettnek. Ezzel a jogi értékeléssel az ítéltábla mindenben egyetértett, a sértettnek nyilvánvalóan gyötrelmes halálfélelmet okozott - mintegy 30 méter magasan lógva, a percekig tartó kapálózás, visszamászási kísérlet közben, mialatt az őt tartó vádlott igyekezett a kapaszkodó kezét lefejtetni a sajátjáról, - annak tudata, hogy amennyiben lezuhan, a halála elkerülhetetlen.

[33] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket is helyesen tárta fel az elsőfokú bíróság, azonban azokat nem mindenben a súlyuknak megfelelően is értékelte.

[34] A büntetés kiszabása körében le kell szögezni, hogy az emberi élet védelme a büntetőjog kiemelt célja. Nem lehet figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy a vádlottal szemben az általa elkövetett bűncselekményt a büntető törvény tíz évtől húsz évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel rendeli büntetni, melynek középértéke tizenöt év. A vádlott javára írható egyetlen enyhítő körülmény, az általa letartóztatásban töltött idő enyhítő nyomatéka ilyen büntetési tételkeret mellett nagyon csekély. Emellett azonban jelentős számú és jelentős súlyú súlyosító tényező állapítható meg a terhére. A vádlott fokozott társadalomra veszélyességére utal, hogy a visszaesői minőségét megalapozó elítélésein túl is volt büntetve, komoly tárgyi súlyú, erőszakos jellegű bűncselekmények miatt, és a jelen eljárásban elbírált cselekményét is feltételes szabadság próbaideje alatt követte el. Jelentős súlyosító körülmény a családon belüli erőszakos bűncselekmények elszaporodottsága, az, hogy a vádlott a bűncselekményt közeli hozzátartozója, élettársa sérelmére követte el, az elkövetés körülményeiből és a személyiségéből fakadóan rendkívüli elvetemültséggel, embertelenséggel. Mindezen körülmények pedig a vele szemben a törvényszék által kiszabott határozott idejű szabadságvesztés büntetés súlyosítását indokolják, ezért annak tartamát az ítéltábla a törvényi maximumban állapította meg, ez a joghátrány áll összhangban az enyhítő és a súlyosító körülményekkel, figyelemmel van a tetтарыныс büntetéskiszabás elvére és az egyéniesítés követelményére is.

[35] Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései is törvényesek voltak azzal, hogy az ítéltábla a Be. 321. § (5a) bekezdésére figyelemmel rögzítette, hogy ha a vádlott a jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át a neki kiadandó dolgot, az az állam tulajdonába kerül.

[36] Mindezekre tekintettel az ítéltábla a Győri Törvényszék B.81/2024/69. számú ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint

megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit – miután azok törvényesek voltak – a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[37] Az ítéltábla az vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetését követően letartóztatásban töltött idő beszámításáról a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett.

[38] Az ítéltábla a másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával kapcsolatban felmerült bűnügyi költség viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése alapján rendelkezett, és annak megfizetésére a Be. 574. § (1) bekezdésére figyelemmel a vádlottat kötelezte.

Győr, 2026. április 14.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
a tanács elnöke

Dr. Élő András sk.
előadó bíró

Szalai dr. Joánovits Krisztina sk.
bíró

Z á r a d é k :

A Győri Ítéltábla ítélete és ezáltal a Győri Törvényszék 2025. december 4. napján kihirdetett B.81/2024/69. szám ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2026. április 14.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
a tanács elnöke